

SZERENCSÉS JÁNOS
TAMÁSI PÉTER
KARDOS SÁNDOR /
LUGOSI LUGO LÁSZLÓ
SZALAI TIBOR / VINCZE LÁSZLÓ
LOVAS ILONA / NAGY TAMÁS
LENNERT GÉZA
AGNES RODIER (RODIER ÁGNES)
BIRKÁS ÁKOS
HAJAS TIBOR

JÁNOS SZERENCSÉS
PÉTER TAMÁSI
SÁNDOR KARDOS /
LÁSZLÓ LUGOSI LUGO
TIBOR SZALAI / LÁSZLÓ VINCZE
ILONA LOVAS / TAMÁS NAGY
GÉZA LENNERT
AGNES RODIER (RODIER ÁGNES)
ÁKOS BIRKÁS
TIBOR HAJAS

EMLEK ÉS MŰ

TOLDI
FOTÓGALÉRIA
1981

MEMORIAL
TOLDI PHOTO GALLERY 1981

MŰCSARNOK#BOX

A Toldi mozi Budapest belvárosának egyik kultikus jelentőségű mozija, ahol a hetvenes évek közepétől a hivatalos kultúrpolitika által nem mindig támogatott, jó esetben tűrt, ám néha tiltott események zajlottak, filmvetítések, viták, beszélgetések, fimklubok. Ennek a művészmozinak a vasfüggönyön így-úgy átjutó filmek, hírek, kiadványok, zenék révén kialakult egy törzsközönsége, ez adta a mozi alagsorában megnyíló galéria rendszeres látogatóit, sőt részben az alkotóit is.

Az első Toldi Galéria 1975 áprilisában nyílt, és betiltásáig, 1976 októberéig üzemelt. A kor ama képző- és fotóművészeinek jelentett nem túl nagy, mégis fontos bemutatkozási helyet, akik egyáltalán nem, vagy csak nehézségek árán jutottak kiállítási lehetőséghez.

A galéria második korszaka – már Toldi Fotógaléria néven – 1981-ben kezdődött, és még ugyanennek az évnak a végén, egy betiltott kiállítással egyszer s mindenkorra véget is ért. Keletkezésének és működésének minden részletében rendhagyó volt, sőt egy-két szempont szerint akár törvénytelen is. Reha György szervezésében, Tímár Péter művészeti vezetésével és közreműködésével, Jerger Kriszta kiállításrendezői tevékenységével 8 (+ 1) olyan kiállítást nyitottak meg itt, melyek már a saját korukban sem elégedtek meg az elfogadott tendenciák ismételtetésével, hanem progresszív utat jelöltek ki az akkori kortárs fotográfiában.

A kiállítássorozat stílusban és témában egyaránt heterogén anyagának közös vonása volt a szabadság; nem csupán politikai értelemben, hanem a művészeti konvenciók tekintetében is.

The Toldi is one of central Budapest's iconic art-house cinemas, which has, since the mid-seventies, hosted events, screenings, debates, talks and film clubs that were not always supported, but were tolerated at best and often banned by the powers that be at the time. Thanks to the few films, news, publications and music that made it across the Iron Curtain, this art-house cinema built a regular audience, comprising the visitors and often artists of the gallery, which opened in the basement of the place.

The first Toldi Gallery opened in April 1975 and ran until it was banned and closed down in October 1976. It offered a small but important venue for artists and photographers who had a hard time finding an exhibition space.

Renamed Toldi Photo Gallery, the second period began in 1981 and ended once and for all at the end of the same year, again with a banned exhibition. It was exceptional in terms of its conception and operation, and in certain respects illegal even. Set up and managed by György Reha, with Péter Tímár as artistic director, Krisztina Jerger curated 8 (+1) exhibitions that expressed discontent with received trends, but rather, set a progressive course for contemporary photography.

While heterogeneous in style and theme, the works had in common a sense of freedom both in the political sense and with respect to artistic conventions.

A Toldi Fotógalériát működtető szervezetek egyike a FÖMO (Fővárosi Mozi Üzemi Vállalat) volt, amely fenntartotta a Toldi mozit és helyiségeit, így az alagsorban lévő KISZ-klubot is, melynek falait kiállítási célokra használták. A KISZ (Kommunista Ifjúsági Szövetség) jelentette az ideológiai védőernyőt a galériában zajló tevékenység felett. És kellett hozzá egy jó szervezőképességű, agilis ember, Reha György, aki az itt kínákozó lehetőségek birtokában kitalálta, életre hívta és működtette az egész mechanizmust.

„Nagyon jól kitalálta Reha, mert az első pillanatban föl sem tűnt senkinek. Ugye, egy fotókiállítás a KISZ-klubban, ez gyönyörű dolog. Tehát ez volt az idea, én beadtam, elmondtam az igazgatói értekezleten, és mindenki baromira lelkesedett: rokon művészet, Toldi művészmozi, művészfilmek, fotókiállítás, ez gyönyörű.”

(Feldmájer Sándornak, a Toldi mozi akkori vezetőjének visszaemlékezése)

A Toldi moziban akkoriban félhivatalosan működött egy filmklub. A Magyarországra beérkező, de országos vetítésre engedélyt nem kapó filmeket vetítették itt, külön engedéllyel, péntek esténként, nagyon szűk körben. A hetvenes-nyolcvanas évek magyar undergroundja, mintegy ötven fő látogatta ezeket a vetítéseket. Ők jelentették a kiállítások törzsközönségét is.

1981. március 3-án nyílt meg Szerencsés János kiállítása, ez volt a Toldi Fotógaléria első tárlata.

One of the organisations running the Toldi Photo Gallery was the Municipal Cinema Company, FÖMO, which operated Toldi cinema and its rooms, including the club of the Communist Youth Organisation, KISZ. The KISZ provided a protective ideological screen over the activity going on in the gallery. However, all of this required an excellent, energetic organiser an energetic organiser and energetic organiser and energetic organiser energetic organiser, György Reha, who conceived, called to life and operated the entire mechanism under the given circumstances.

“Reha’s was a brilliant idea, because at the start it went and unnoticed. There was nothing wrong with a photo show at the KISZ Club – it was a wonderful thing, surely. That was the idea, I came up with it at the board meeting, and everybody was extremely excited: related arts, Toldi art-house cinema, art films, photographic exhibitions, all of this was wonderful.”

(Recollections of the former manager of Toldi Cinema, Sándor Feldmájer)

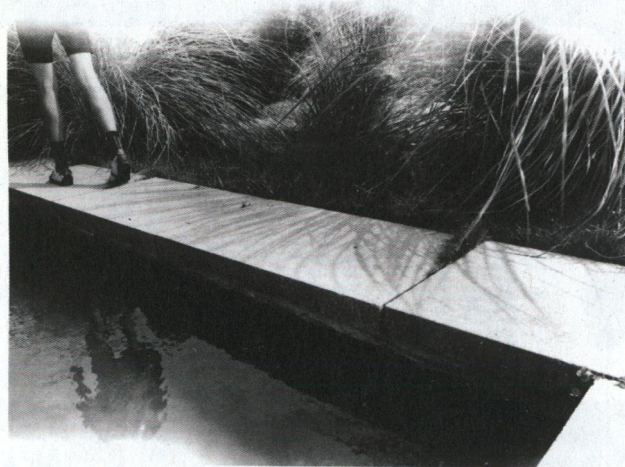
At the time, there was a semi-official film club at the Toldi. With special permission, every Friday night, to a very small audience it ran films that had been brought to Hungary, but failed to receive permission for national screening. The screenings were attended by the Hungarian underground of the 1970s and 1980s, some 50 people. They also constituted the regular audience of the exhibitions.

On 3 March 1981, János Szerencsés’s solo show opened, the first in Toldi Photo Gallery’s short history.

SZERENCSÉS JÁNOS (1951–2009)

fotográfusként, szellemi központként, szervezőként és irányadóként a nyolcvanas évek fotós szcénájának egyik legmeghatározóbb szereplője volt. A korszak néhány fontos alternatív kiállítását szervezte, néha egyedül, néha társakkal. A Toldiban bemutatott, az expozíció pillanatában véglegesre szerkesztett, szigorú geometriájú tájképei a fotó eszközeit és minőségét, a különböző felületek egymásmellettiségét, viszonyrendszerét kutatják. Műveinek nagyobb része jelenleg ismeretlen helyen lappang.

JÁNOS SZERENCSÉS (1950–2009), photographer, organiser and trendsetter was one of the key figures on the photographic scene in 1980s Hungary. Single-handedly, occasionally with help from friends, he organised many important alternative exhibitions in the period. Presented at the Toldi, his strictly geometrical landscapes composed in the final form in the moment of exposure, explore the means and quality of photography, the juxtaposition and relation of different surfaces. The whereabouts of the majority of his oeuvre is currently unknown.

Szerencsés János: Korreláció, 1980
János Szerencsés: Correlation, 1980

„Amikor Szerencsés János, a sikeres fényképész és vállalkozó ilyen-olyan okokból elvesztette az egzisztenciáját és lakását, beteg lett. Két sportszatyorba pakolta az életművét alkotó képeit, összes negatívját. Gábor Kálmán mesélte – szörnyű történet –, hogy ő ment fel Szerencsével Budaörsön vagy Budafokon egy hajléktalanszállóba, és segített neki fölcipelni a két sportszatyrot. Ekkor mondta neki János, hogy abban vannak a negatívjai meg a képei, a teljes életműve. Amikor Szerencsés meghalt, Gáborral megbeszéltük egyik csütörtökön, hogy a következő héten fölviszem őt autóval oda, ahol voltak, mert nem tudta az utcát és a házszámot, de azt mondta, odatalál. Megállapodtunk, hogy kedden megyünk, és hétfőn jött a hír: Kálmán is meghalt. Innentől elvesztettem a szálakat.” (Kincses Károly)

“When János Szerencsés, the successful photographer and entrepreneur lost his job and apartment for one reason or another, he became ill. He packed his life’s work and negatives in two duffel bags. Kálmán Gábor recounted the terrible story how he had accompanied Szerencsés to a hostel for homeless people in Budaörs or Budafok and helped him carried these bags. János told him that they contained his negatives and photographs, his entire life’s work. When Szerencsés died, one Thursday Gábor and I arranged to meet and drive up to where they were, because he couldn’t remember the street, but knew the way there. We said we’d go on Tuesday. Then on Monday I received news that Gábor died. The trail went cold from there.” (Károly Kincses)

Tamási Péter:
Városképek remake. Régi-új
kiállítási képek 1-8
2017

Péter Tamási:
Cityscapes remake. Old-new
exhibition pictures 1-8
2017

TAMÁSI PÉTER (1946)

Esztergomban él és dolgozik, képzőművész, grafikus, de fotográfiai munkái is ismertek. 1968-tól fényképez, és munkáival a rá következő évtől szerepel kiállításokon. Képei a hagyományos fotográfia kereteit feszegetik, egyfajta átjárót képeznek a fotográfia és a képzőművészet többi ága között. A Toldi Fotógaléria második kiállítása Tamási Városképek című sorozata volt. A munkái műfajukat tekintve fotográfikák voltak: először analóg fényképezőgéppel lefényképezte az eredeti témát filmre, ezt előhívás után lenagyította, majd ezt a képet xeroxszal továbbmásolta, végül színes ceruzával színezte, átrajzolta. A művek létrejöttének pikantériája, hogy 1981-ben Magyarországon egyáltalán nem volt általános a xerox, a gépek nemzetbiztonsági védelem alatt álltak, nem használhatta őket akárki. Tamási munkáihoz Esztergomban, a MIM (Labor Műszeripari Művek) jól felszerelt nyomdájában a nyomdászok fusiban, egy üveg körtepálinkáért készítették el a másolatokat.

PÉTER TAMÁSI (1946) lives and works in Esztergom. An artist and graphic designer also active in photography. He started taking photographs in 1968, and a year later his works were displayed in exhibitions. His pictures push the limits of traditional photography, creating a kind of passage between photography and the other arts. The second exhibition of the Toldi Photo Gallery was Tamási’s Cityscapes series. In terms of genre the pictures were photography based graphic works. He first took pictures of his subjects with an analogue camera, which he developed and made prints, which he subsequently photocopied and eventually coloured or redrew in pencil. Ironically, Xerox machines in 1981 were not available publicly, and all copiers were guarded by the national security services and could not be used by just anyone. In exchange for a bottle of pear pálinka, the printers at the well-equipped press of the MIM, a laboratory equipment manufacturer in Esztergom, made him the copies.

KARDOS SÁNDOR (1944) LUGOSI LUGO LÁSZLÓ (1953)

KARDOS SÁNDOR operatőr-rendező és LUGOSI LUGO LÁSZLÓ fényképész, művészeti szakíró *Ünnep* című, toldibeli kiállítása történelmi pillanat, hiszen ez volt a Horus Archívum első igazi kiállítása. A Horus Archívum Magyarország egyik legfontosabb fotós magángyűjteménye. Létrejöttékor Kardos, az alapító és Lugosi Lugo László fotográfus együtt jegyezték a formálódó képgyűjteményt, idővel Lugosi Lugo érdeklődése másfelé fordult. A képek nagy része privát fotó. Olyan képek kerülhetnek be a gyűjteménybe, melyeken a gyűjtő felfedez valami rendkívülit – valamit, ami a fényképezés során nem szándékosan került a képbe, hanem a véletlen, a képkészítő tudatlansága vagy a műtárgyat ért utólagos sérülés, hiba, torzulás által jött létre. A kezdetek idején néhány ezer fényképre tehető gyűjtemény mára körülbelül kétmillió darabra szaporodott. A kiállításra az akkor még csak informálisan ismert gyűjteményből a mindenkorai politikai rendszerek ünnepeiből válogattak így-úgy áthallásos, vagy furcsa, mulatságos vagy transzcendens képeket.

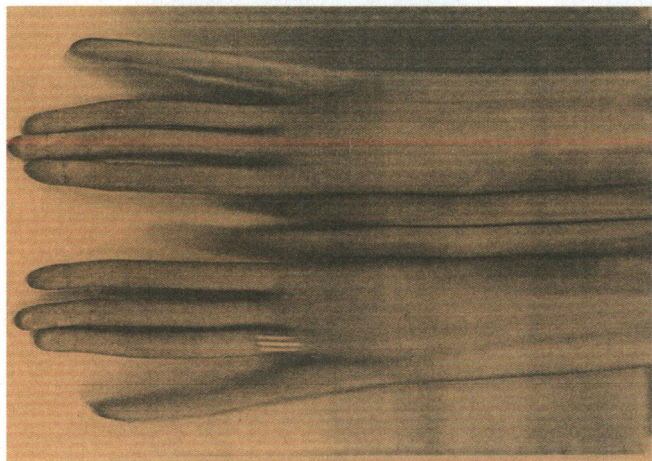

Ismeretlen szerző:
Gyermekeink a nemzetközi egységet hirdetik, évszám nélkül

Anonymous:
Our children proclaim international unity, Undated

SÁNDOR KARDOS (1944), cinematographer and director, and LÁSZLÓ LUGOSI LUGO (1953), photographer and art critic, held their show Festival at the Toldi, which was a historical moment in that it was the first real exhibition of the Horus Archives. The Horus Archives is one of Hungary’s most important private collection. At the time it was created, the collection was linked with the name of the founder Kardos and photographer László Lugosi Lugo, but later Lugosi Lugo decided to pursue other interests. The majority of the pictures are private photographs. The concept was to include pictures in which the collector had discovered something remarkable, that is, something that inadvertently ended up in the picture, either through the photographer’s ignorance or due to latter damage, error or distortion to the work. Initially consisting of a few thousand pictures, the collection today boasts some two million works. Picked from the then informally known collection, the exhibition featured curiously, amusing or transcendental images of festivals of the political regime.

SZALAI TIBOR építész és képzőművész. Munkásságában szervesültek a különféle művészeti ágak és kifejezés módok, az építészet, a képzőművészet különböző ágai, a díszlettervezés és a fotóművészet, de sajátos módon még a zene is. VINCZE LÁSZLÓ (1958) építész, a BME Lakóépület-tervezési Tanszékének egyetemi docense. A fotóművészeti tevékenységével jobbra felhagyott. Salamin Ferenc, Kotsis István, Szalai Tibor és Vincze László alkották a Brettschneider-csoportot, amely a BME Bercsényi Kollégiumából, az ott zajló avantgárd képzőművészeti, zenei, művészeti életből nőtt ki, és a korszak egyik legeredetibb ösztönművészeti formációja volt. Szalai és Vincze főleg magukat, illetve Salamint és Kotsist fényképezték mozgásban. A Toldiban is kiállított munkák a csoport fénykalligráfiái közül kerültek ki – ezek olyan kísérletek voltak, amelyek a sötétben hosszú ideig nyitva tartott zár előtt meghatározott koreográfia alapján mozgatott gyertyákkal alkotott különféle jeleket rögzítették. Szalaiék arra tettek kísérleteket, hogyan lehet egyéni módon használni az ismert képalakítási módszereket, és miként tudnak egy egész folyamatot egyetlen képbe sűríteni.

Lovas Ilona: Kezek 2, 1978
Ilona Lovas: Hands 2, 1978

TIBOR SZALAI (1858–1998), architect and artist. His works melded different areas of art and different means of expression, including stage design and photography, and in a curious way even music. LÁSZLÓ VINCZE (1958), architect, associate professor at the Department of Residential Building Design of the Budapest Technical University (BTU). He has since largely given up photography. Ferenc Salamin, István Kotsis, Tibor Szalai and László Vincze made up the Brettschneider Group, one of the most original Gesamtkunstwerk groups of the period, which brought together avant-garde artists and musicians at the BTU's Bercsényi Hall. Szalai and Vincze mostly took photographs of themselves and Salamin and Kotsis in motion. The works on display at the Toldi included light-calligraphies created by the group. These were experiments where they recorded the light signals of candles moved around according to a set choreography in the dark with an open aperture. Szalai and his friends were out to explore how established picture-creating methods would be used in individual ways, and how an entire process could be condensed in a single work.

LOVAS ILONA (1948)

NAGY TAMÁS (1951)

LOVAS ILONA Ferenczy Noémi-díjas textilművész, képzőművész és NAGY TAMÁS Ybl-díjas építész, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem tanára házaspárként 1979-ben ösztöndíjjal három hónapot Amerikában töltött. Az ottani egyetemen szabadon használhatták a színes fénymásoló gépet. Arcukat, fejüket, kezüket tették a tárgyasztalra, így készítették meglehetősen kemény, fekete-fehér tónusrendben tartott xerox képeiket. Az ott készült és a Toldiban is bemutatott anyagukban kevés volt a tudatosság, maguk között „felelőtlen művészetnek” hívták. Az alkalmazott technika két okból is izgalmas: egyrészt a képalkotás itt nem pillanatszerű felvételen alapul, érzéki módon bele lehet avatkozni a másolási folyamatokba; másrészt maga a xeroxozás mint lehetőség is unikumnak számított akkor Magyarországon, a sokszorosítást a szocialista rendszer államellenes tevékenységnek tekintette.

SZALAI TIBOR (1958–1998)

VINCZE LÁSZLÓ (1958)

Szalai Tibor - Vincze László:
Lánggal rajzolja ki magát is, 1980

Tibor Szalai - László Vincze:
Draws Even Himself with Flame, 1980

ILONA LOVASI (1948), Noémi Ferenczy Award-winning textile artist and artist, and TAMÁS NAGY (1951) Ybl Award-winning architect, professor at the Moholy-Nagy University of Art and Design, a married couple, received a grant to study in the United States, where they spent three months in 1979. They were allowed to use the coloured photo copier at the university they were attending. They placed their faces, heads and hands on the scanner to create their somewhat hard, black-and-white Xerox pictures. There was little conscious effort in these works, also exhibited in the Toldi, and they referred to themselves as “irresponsible artists”. The technique is exciting for two reasons. Firstly, picture-creation is not based on recording a fleeting moment, but the copying process can be interfered with; and secondly, photo copying as such was novelty in Hungary at the time, which the Communist regime regarded as a subversive act.

Lennert Géza: Városképek, 1980
Géza Lennert: City, 1980

LENNERT GÉZA (1952)

Budapesten született, de hosszú ideje Jugoszláviában, majd Szerbiában él és dolgozik. 1969 óta foglalkozik művészi fényképezéssel. A jugoszláviai magyar lapokat, a Mézeskalácsot és a Jó Pajtást kiadó Amicus - Jó Pajtás Kft. igazgatója és társtulajdonosa. A nyolcvanas években polaroid képeket készített – abban az időben kizárólag ez a technika tette lehetővé a fényképezés aktusával egyidejű kész képet. Lennert Gézának a Toldiban kiállított 37 felvétele a polaroid fényképezőgép, illetve az eljárás ábrázolási lehetőségeit kutatja.

GÉZA LENNERT (1952) was born in Budapest, but has for a long time lived in Yugoslavia and Serbia. He has been engaged with art photography since 1969. He is director and co-owner of Amicus - Jó Pajtás Ltd, which publishes the Hungarian-language newspapers Mézeskalács [Honey-cake] and Jó Pajtás [Good Fellow] in Yugoslavia. In the 1980s he took Polaroid pictures. In those days, this was the only technique that allowed for the production of a picture in the moment it was taken. The 37 photographs Géza Lennert exhibited at the Toldi were out to explore the possibilities of the Polaroid camera and the process's means of expression.

AGNES RODIER / RODIER ÁGNES (1954)

AGNES RODIER (1954), French photographic artist, born and lives in Paris. She came to Hungary for the first time in 1980 and decided to return the following year to take a series of Budapest baths. She had intended to focus on the architecture, but on returning to Paris and seeing the contact sheets, she realised she had an entire series of the female body. Consisting of 18 photographs, her series won an award in France, which she exhibited at the Toldi. In those days, foreign artists could only exhibit their works in Hungary if years before the event the two countries concluded an interstate agreement at ministerial level. The organisers worked around this by Magyarising her name to Ágnes Rodier. The fact that she was not Hungarian went unnoticed by officials.

Agnes Rodier (Rodier Ágnes):
Budapesti fürdő, 1981

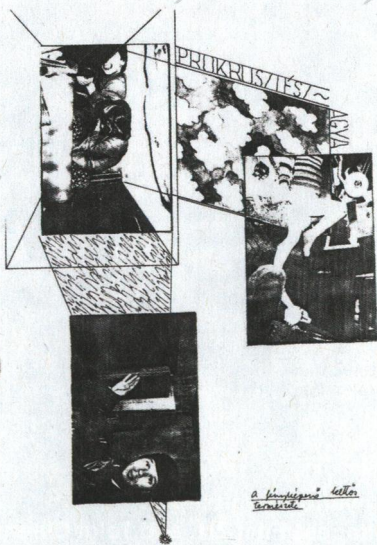
Agnes Rodier (Rodier Ágnes):
Budapest Baths, 1981

francia fotóművész Párizsban született, ma is ott él. 1980-ban járt először Magyarországon, és elhatározta, hogy a következő évben visszatér, és sorozatot készít Budapest fürdőiről. Eredetileg az architektúrát akarta fényképezni, de amikor Párizsba visszatérve végignézte a kontaktokat, rádöbbsent, hogy egy teljes sorozata van az asszonyi testről. 18 képből álló sorozata Franciaországban díjat nyert – ezt a friss anyagot mutatta be a Fotógaléria 1981-ben. Ekkoriban külföldi művészeket csak úgy lehetett kiállítani, ha ezt minisztériumi szinten, évekkel a rendezvény előtt, a két érintett országot érintő államközi szerződés rögzítette. A hivatalos utat megkerülendő a szervezők Agnes Rodier nevét Rodier Ágnesre „magyarították”, így a hivatalos szerveknek nem tűnt fel, hogy a kiállító külföldi.

BIRKÁS ÁKOS (1941)

Munkácsy-díjas festőművész Budapesten, Berlinben és Franciaországban él. A hetvenes évek közepétől a képpel mint tárggyal és szereppel, fotóval és filmmel foglalkozott. 1979–1980 körül készítette azt az anyagát, amelyet utólag Pécsi füzetnek nevezett el. Akkoriban a kitágított festészet fogalomkörével foglalkozott. A kommunikációs formákat átlépve, egyszemélyes művészeti folyóiratot kívánt létrehozni. Saját fotók, festmények, szövegek és mások képei, véletlenszerűen ellőtt képekből, szöveg buborékokból szőtt képregények adták a kiadvány anyagát, amelyeket a xeroxozás tett homogén felületté. A végeredmény egy körülbelül 120 oldalas, A4-es méretű kiadvány lett. Az anyag először Pécsen lett kiállítva, innen a név, ez a kiállítás került át később a Toldiba.

ÁKOS BIRKÁS (1941) Munkácsy Award-winning painter, lives in Budapest, Berlin and France. In the 1970s his main area of interest was the picture as an object and role, as well as photography and film. Between 1979 and 1980 he created material he later referred to as the Pécs Copybook. At the time, he was engaged with the concept of extended painting. Transcending forms of communication, he sought to create a one-man art journal. The publication comprised a comic strip of his own photos, paintings, texts and pictures by others, accidentally shot photographs and text bubbles, rolled into a homogenous fabric by means of photocopying. The result was an approximately 120-page, A4-sized publication, which was first exhibited in Pécs (hence the name) and later went on to the Toldi.

Birkás Ákos: A Halljátok ezt a hangot? A Pécsi füzet egy lapja, 1979–1980
Ákos Birkás: Can You Hear This Sound? Pages from the Pécs book, 1979–1980

HAJAS TIBOR (1946–1980)

költőként indult, autodidakta képzőművész volt. Életműve versekből, szépirodalmi igényű esszékből, egy regényből, akciókból, performanszokból és fényképtablóként véglegesített – valójában a közönség kizárásával, Vető János fényképezőgépe előtt végrehajtott – body art akciókból, néhány grafikai lapból, egy filmből és három videóból áll. Az akkor már egy éve halott Hajas Tibor kiállítása lett a Toldi Fotógaléria rövid, nem egészen egyéves történetének utolsó állomása. Az anyagot kiválogatták, a plakát még elkészült, ám a kiállítást már meg sem nyithatták, s mondvasínált indokokkal a galéria további működését is beszüntették.

TIBOR HAJAS (1946–1980), poet, self-taught artist. His life's work consists of poems, literary essays, a novel, actions, performances and a body art action – excluding an audience, performed in front of the camera of János Vető – finalised in the form of a photographic tableau, a few graphic works, a film and three videos.

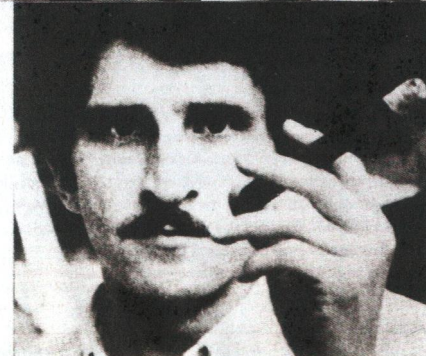
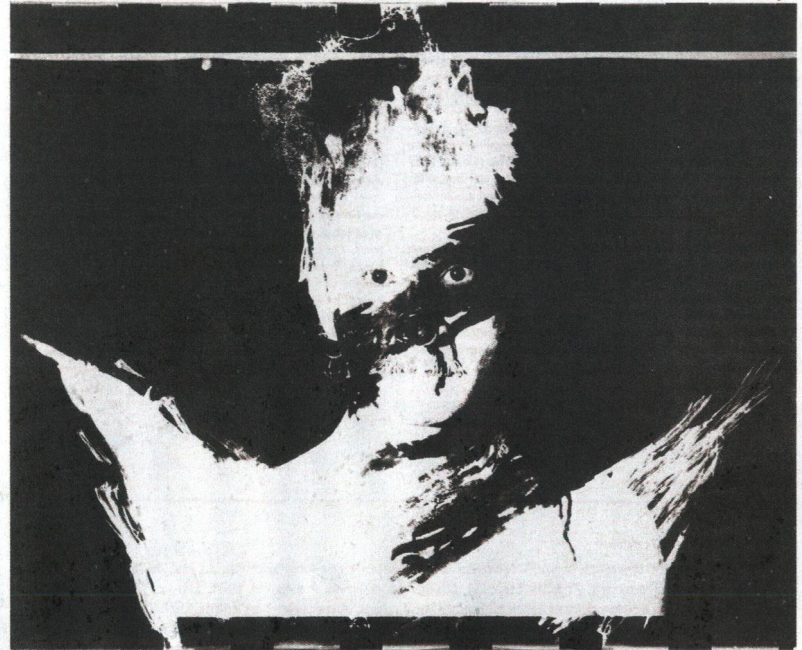
Tibor Hajas had died a year before the exhibition of his works would be the last station in the short history of the Toldi Photo Gallery. The material was selected, the poster printed, but the exhibition was never opened, because the gallery was closed down on trumped-up charges.

„A galéria tulajdonképpen úgy zárt be, hogy kitudódott, egy Hajas-kiállítást akarunk, és akkor azt mondták, sajnos most tatarozni kell a helyet. A Toldit. Mondtuk, hogy kívárnánk, míg kész nem lesz, és utána megcsináljuk. De mondták, ezt annyira hosszú ideig fogják renoválni, hogy gyerekek, ez nem megy tovább.” (Tímár Péter visszaemlékezése)

“The gallery was closed down after it surfaced that we wanted an exhibition of Hajas's works, and officials told us, sorry, the place has to be redecorated. The Toldi. We said, fine, we'll wait till it's over, and do the show then. Then they said, sorry guys, this is going to take such a long time, there's no point.”
(Péter Tímár's recollections)

T O L D I F O T Ó G A L É R I A

TFG

BUDAPEST V., BAJCSY ZS. U. 36-38, 1981. DECEMBER 7-31: HAJAS TIBOR

Kincses Károly és Reha György szövegeinek felhasználásával
Based on texts by Károly Kincses and György Reha

EMLÉK és MŰ / **MEMORIAL**

Toldi Fotógaléria, 1981 / **Toldi Photo Gallery, 1981**

2017. november 10. – 2018. január 14. / **10 November 2017 – 14 January 2018**

SZERENCSÉS János – TAMÁSI Péter – KARDOS Sándor / LUGOSI LUGO László – SZALAI Tibor / VINCZE László – LOVAS Ilona / NAGY Tamás – LENNERT Géza – Agnes RODIER (RODIER Ágnes) – BIRKÁS Ákos – HAJAS Tibor

János SZERENCSÉS – Péter TAMÁSI – Sándor KARDOS / László LUGOSI LUGO – Tibor SZALAI / László VINCZE – Ilona LOVAS / Tamás NAGY – Géza LENNERT – Agnes RODIER (RODIER Ágnes) – Ákos BIRKÁS – Tibor HAJAS

Kurátor / Curator
KINCSES Károly

Kurátorasszisztens / Curator assistant
SZERDAHELYI Júlia

Grafika / Graphic design
PLAVECZ Sára

Fordítás / Translation
BODÓCZKY Miklós

Szöveggondozás / Proofreading
GÖTZ Eszter, TOMKA Eszter

Nyomda / Printing
Pauker Nyomda

MŰCSARNOK#BOX

Műcsarnok / **Kunsthalle**

Budapest XIV., Hősök tere

Nyitva: kedd–vasárnap 10–18 óra, csütörtök 12–20 óra

Open: 10–6 p.m. Tuesday–Sunday; 12–8 p.m. Thursdays

MŰCSARNOK
Kunsthalle | Budapest

A Magyar Művészeti Akadémia intézménye
Institution of the Hungarian Academy of Arts

MM
MAGYAR
MŰVÉSZETI
AKADÉMIA

OBSERVER

A kiállításon látható interjúk elkészítéséhez a Budapest Film Zrt. és a Toldi Mozi nyújtott segítséget.
The interviews on display at the exhibition were conducted with support from Budapest Film Zrt. and Toldi Cinema.

FOTÓ : SZERENCSÉS JÁNOS, NAPOZÓK 1981